

Rozhodnutí Krajského soudu v Olomouci ze dne 21. 9. 1956, sp. zn. 2 To 275/56

Číslo: 17/1957

Právní věta:

Jestliže se pachatel vyhýbá plnění své zákonné povinnosti vyživovat nebo zaopatřovat jiného, dopouští se trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 210 odst. 2 tr. zák. předpokládající úmysl pachatelův. Trestných činů zanedbání povinné výživy podle § 210 odst. 1 a podle § 210 odst. 2 tr. zák. by se pachatel dopustil tehdy, kdyby nejprve bez úmyslu vyhýbat se své zákonné povinnosti vyživovat nebo zaopatřovat jiného, byť i z nedbalosti, po určitou dobu neplnil tuto povinnost, avšak později by se úmyslně vyhýbal jejímu plnění.

Soud: Krajský soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 21.09.1956

Spisová značka: 2 To 275/56

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Alimentace, Nedbalost, Povinná výživa, Úmysl, Zanedbání povinné výživy

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Lidový soud v Bruntále uznal obviněného vinným trestným činem zanedbání povinné výživy podle § 210 odst. 1, odst. 2 tr. zák. Svůj rozsudek lidový soud odůvodnil tím, že podle skutkového zjištění neplnil obviněný v době od 21. prosince 1951 do 18. ledna 1956 svou vyživovací povinnost vůči své nezletilé dceři, na jejíž výživu má podle rozhodnutí soudu v občanskoprávním řízení (opatrovnického soudu) platit měsíčně 100 Kčs a že se této povinnosti vyhýbal tím, že měnil neustále zaměstnání, aby tak na výživné pro toto dítě nemohly být na podkladě vedených exekucí prováděny srážky z jeho mzdy.

Krajský soud v Olomouci k odvolání obviněného zrušil rozsudek lidového soudu a uznal obviněného vinným trestným činem zanedbání povinné výživy podle § 210 odst. 2 tr. zák. a uložil mu nový trest.

Odůvodnění:

Odvolací soud vyslechl znovu obviněného a doplnil řízení provedením důkazu potvrzením úřadovny ochrany mládeže o dalším placení výživného, potvrzením zaměstnavatele o pracovní morálce obviněného a potvrzením ONV o osobních poměrech obviněného a po novém zhodnocení

provedených důkazů shledal, že soud první stolice učinil správná skutková zjištění a že na jejich podkladě učinil i správné právní závěry, pokud podřadil trestnou činnost obviněného pod ustanovením § 210 odst. 2 tr. zák. Již ze zjištění soudu první stolice vyplývá, že se obviněný stavěl ke své výživovací povinnosti záporně, že povětšinou platil výživné jen ve formě srážek exekučně vymáhaných z jeho mzdy a že plnění své povinnosti mařil tím, že měnil stále zaměstnání, aby tak znemožnil exekuční srážky na výživné. Poněvadž se obviněný v uvedené době placení výživného vyhýbal, je jeho jednáním naplněna skutková podstata trestného činu zanedbání povinné výživy podle ustanovení § 210 odst. 2 tr. zák., které právě předpokládá, že se pachatel vyhýbá plnění své zákonné povinnosti vyživovací, tedy úmyslné jednání (§ 75 odst. 2 tr. zák.) vyznačující se určitou soustavností a ukazující na snahu pachatele neplnit trvale vyživovací povinnost, na rozdíl od mírněji trestného činu podle ustanovení § 210 odst. 1 tr. zák., kde stačívání z nedbalosti a skutečnost, že pachatel svou zákonnou vyživovací a neplní, aniž se tomuto plnění úmyslně vyhýbal.

Pachatel by mohl být uznán vinným jak trestným činem podle § 210 odst. 1 tr. zák., tak i trestným činem podle § 210 odst. 2 tr. zák., jen tehdy, kdyby nejprve bez úmyslu vyhýbat se své povinnosti vyživovat nebo zaopatřovat jiného tuto povinnost, byť i z nedbalosti, po určitou dobu neplnil, avšak později by se úmyslně vyhýbal plnění této povinnosti, čímž by se dopouštěl závažnějšího trestného činu. Šlo by tu o vícečinný souběh dvou trestných činů.

V souzeném případě - jak vyplývá ze zjištěného děje - tomu tak ovšem nebylo, nýbrž obviněný se od počátku snažil vyhnout se své vyživovací povinnosti, čímž naplnil skutkovou podstatu jediného trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 210 odst. 2 tr. zák. a ne podle § 210 odst. 1 a odst. 2 tr. zák.